

Naar et Medlem træder ud af en Serie, saa faar han ikke sin Andel af Reserverfonden godtgjort; men hans Andel bliver anvendt til at amortisere Restlaanen for dem, der blive tilbage i Serien, saaledes at, efterhaanden som Medlemmerne træde ud paa Grund af, at de vare nødte til at forhøje deres Laan ved at træde ind i andre Serier, vilde de sidst Tilbageværende faae deres Laan saa at sige amortiserede ved Hjælp af de Andres Kapital. Det er en fuldstændig Abnormitet, men det træder især frem i dette Øieblik, da Jordbruget forlanger, at der skal gjøres det mest Mulige, for at ogsaa Jordbrugerne kunne faae Renten af deres Laan i faste Eiendomme bragt ned i Niveau med den Rentefod, som findes andre Steder; thi det er naturligt, at de Medlemmer, der saaledes have Fordel af at se deres Gjæld amortiseret af de Andre, af de mindre heldigt Stillede, modlætte sig Konverteringen. Men det Mærkeligste ved det Hele er, at det er vedtaget paa Generalforsamlingen i Kreditforeningen, at de ville have deres Laan konverterede, og der er i Virkeligheden ikke kommet nogen Modsigelse frem, selv ikke fra de heldigt Stillede i de forskjellige Serier. Men saa lidt Indflydelse have Medlemmerne paa deres egen Kreditforening, den Forening, de selv ere Medlemmer af, at Bestyrelsen gjør alt Muligt for at forhindre denne Modsigelse. Den har til at begynde med modfat sig Generalforsamlingens Beslutning, uagtet dog Generalforsamlingen efter Lovens har den højeste Myndighed. Det siges, at den har gjort det med Samtykke af Ingenrigsministeren. Det antager jeg dog ikke, der er ikke kommet Noget offentligt frem, der kan bestyrke det. Den har for at forhindre det fundet paa en Waade, hvorved den kan imødekomme Foreningens Medlemmer, nemlig ved at skabe Noget, der kaldes frivillig Konvertering, men hvor faktisk det Samme er Tilfældet, at de Medlemmer, der ville konvertere, komme til først selv at betale, hvad der er rimeligt, hvad det vil koste dem, men dernæst vedblivende skulle være nødte til at afbrage paa de Andres Gjæld. Og saa føies der en anden Bestemmelse til, og det er den, at det altsaa skal være stet frivillig og inden — saavidt jeg husker — Juni Termin 1890 eller maaste December Termin, det husker jeg ikke, men det var altsaa med en meget kort Frist, og det skal omfatte en bestemt Mængde af Laantagerne. Det er imidlertid uenigheligt, at det er uhyre vanskeligt for Medlemmer af en Forening, som ikke kjende hinanden, at blive samlede og foretage en samlet Demarche i den Retning, saa at der

kan være Haab om at faae det gennemført. Denne Trang og Øyst til at hjælpe sine egne Medlemmer, som Bestyrelsen er i Besiddelse af, faar man et ganske mærkeligt Indblik i ved at læse, hvad der er foregaaet ved en Forsamling mellem Bestyrelsen og Repræsentanterne. Bestyrelsens Formand søger underhaanden at modarbejde det ved f. Ex. at udtale, at han finder det høist tvivlsomt, om de sekundære Panthavere ville finde sig i og tillade, at de første Panthavere konvertere deres Laan. Det er Direktøren, Formanden, der udtaler det og kaster det ud som et Bink til de sekundære Panthavere, at de paa den Waade skulle modsætte sig det. Det vilde være en høist mærkelig Ting, at sekundære Panthavere skulde kunne modsætte sig, at første Panthaber saar konverteret sit Laan til en lavere Rente; thi i Almindelighed betragtes det som en Fordel. Det er altsaa en Forenings egen Formand, der kaster noget Saadant ud, og dernæst udtaler, at det kan ikke være et Formaal for denne Forening at faae Prioritets-Renten sat ned. Jeg gad vide, hvad man har en Bestyrelse til, naar den ikke skal sørge for at virke i Medlemmernes Interesse. Det kan ikke, mener Formanden, være Formaalet for denne Forening at faae Renten sat ned, det er et Statsformaal, som man kan henvende sig til Staten om; men Kreditforeningen er det ligegyldigt, om dens Rente gaar ned. Jeg mener, at det er ikke alene af den største Vigtighed for Foreningens Medlemmer, at der gjøres alt Muligt i denne Retning, men det er en Fordring, som alle vi Udenforstaaende, hele Jordbruget, har Ret til at stille til denne Kreditforening, efter at der er gjort alt Muligt fra Statens Side for at frembringe en Medgang i Renten ved Konverteringen af Statsgjælden; thi saa kan alle vi Udenforstaaende fordre, at alle Kreditforeninger følge det Spor, som den høie Regjering har anvist. Det er vor Ret at fordre, at de enkelte Kreditforeninger støtte hverandre, og det er vor Ret at fordre, at Bestyrelsen i en Kreditforening ikke alene gennem Generalforsamlingen saar Bæstet om, hvad der er dens Pligt, men ogsaa, naar Foreningens egne Bestyrelse ikke vil gaa med, at saa Foreningen saar den tilbørlige Støtte fra Regjeringens Side, og jeg vil haabe, at den høitærede Finansminister vil vise Jordbruget i sin Almindelighed den Interesse og Kreditforeningerne i Særdeleshed her i Landet den Interesse, at han vil anvende sin Indflydelse hos Indenrigsministeren for at paa kalde hans Hjælp til en saadan Statutforandring, at denne Konvertering ikke bliver en